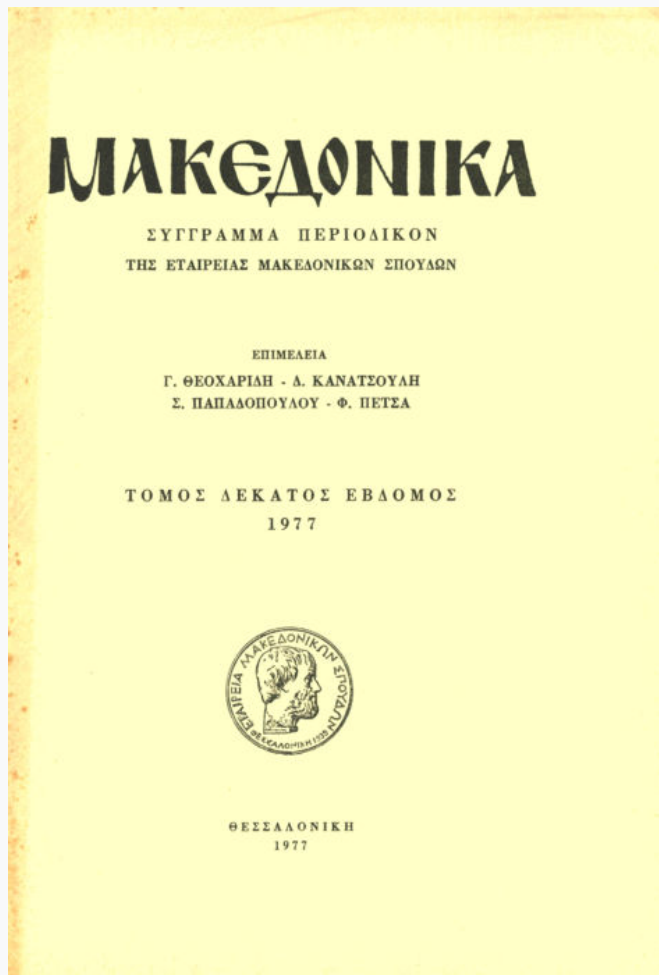


Μακεδονικά

Τόμ. 17, Αρ. 1 (1977)



Δημητρίου Ιωάν. Καμπασακάλη, Ιστορία της Μπάλτζας (Μελισσοχώρι-Θεσσαλονίκη)

Αθαν. Αγγελόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.389](https://doi.org/10.12681/makedonika.389)

Copyright © 2015, Αθαν. Αγγελόπουλος



Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Αγγελόπουλος Α. (1977). Δημητρίου Ιωάν. Καμπασακάλη, Ιστορία της Μπάλτζας (Μελισσοχώρι-Θεσσαλονίκη). *Μακεδονικά*, 17(1), 467–468. <https://doi.org/10.12681/makedonika.389>

ἐν Τήνῳ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας διτηρήθη ὡς ἱερὸν προσκύνημα τῶν ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξων, 2 ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ιδιόκτητα, 23 ἀνήκον ὡς μετόχια εἰς μοναστήρια ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος εὐρισκόμενα καὶ 152 διτηρήθησαν ἐν λειτουργίᾳ· σύνολον 593. Ἐπὶ τῇ βάσει ποίων στατιστικῶν δεδομένων δίδεται ὁ ἀριθμὸς αὐτός· Ἀσχέτως, πάντως, τῶν ἀνωτέρω ἀσφαειδῶν, τὰ πράγματα στατιστικῶς δὲν ἀλλάσσουν, ἔχοντες ὡς βάσιν τὸ ὑπ' ἀρ. 23/19 Αὐγούστου 1833 ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Σχισματικῆς τότε (ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1833) Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Β. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας».

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστοριογραφία εὐγνωμονεῖ τὸν φιλόπονον συγγραφέα διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ πληρώσειν τοῦ τεραστίου τούτου κενοῦ ἐιδικώτερον εἰς τὸν τομέα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος τὸ πρῶτον διαφωτίζεται ἀκριβέστερον ἐπὶ τῆς μοναστηριακῆς ἐν γένει καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1833 μέχρι τοῦ 1976.

Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἵμου

ΑΘΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δ η μ η τ ρ ί ο υ Ἰ ω α ν. Κ α μ π α σ α κ ἄ λ η, Ἱστορία τῆς Μπάλτζας (Μελισσοχώρι-Θεσσαλονίκη), Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 240.

Ὁ συγγραφεὺς, διδάσκαλος τοῦ Μελισσοχωρίου, μᾶς δίδει διὰ πρώτην φοράν, κατὰ ἓνα πληρέστερον τρόπον, στοιχεῖα περὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Μπάλτζας εἰς τὸ πρῶτον μέρος (σ. 11-172) καὶ περὶ τοῦ λαογραφικοῦ πλούτου τοῦ χωρίου τούτου εἰς τὸ δεύτερον μέρος (σ. 175-240) τῆς ἐργασίας του.

Γενικῶς, ἡ προσφορὰ τοῦ συγγραφέως εἶναι ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν ἀξίεπαινος ὡς πρώτη προσπάθεια ἀποκαταστάσεως εἰς σύνολον τῆς Ἱστορίας, τῆς κοινωνικῆς, τῆς εκπαιδευτικῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς τόσον ζωντανῆς ἑλληνικῆς κοινότητος Μπάλτζας, ἰδίᾳ κατὰ τὴν περίοδον τῆς τουρκοκρατίας.

Ἰδιαίτερα καὶ ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ συμβολὴ τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν ἀναδίπλωσιν μιᾶς ἀγνώστου ἀκόμη πτυχῆς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν τῆς ἐπαρχίας Θεσσαλονίκης διὰ τῆς ἡλεγμένης συλλογῆς ἀξιολύσεων στοιχείων ἐξ ἐπιζώντων εἰσέτι Μακεδονομάχων, τοὺς ὁποίους καὶ μνημονεύει παραθέτων συγκεκριμένα βιογραφικὰ περὶ αὐτῶν στοιχεῖα.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων διεκρίθησαν κατὰ τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα οἱ κάτωθι Μακεδονομάχοι: Ἀστέριος Ντάρος, Δημήτριος Τουντούρης, Γεώργιος Γκαγκάσης, Δημήτριος Λίγδας, Ἀθανάσιος Σταυροῦδης, Ἀθανάσιος Ἀδόμος, Χρυσόστομος Σοφρᾶς, Δημήτριος Βλάχος, Δημήτριος Παπαρδέλης, Ἀνδρέας Λίγδας, Ἀστέριος Σταυροῦδης, Δημήτριος Τσιοτάνης καὶ Πασχάλης Κούτσουρης.

Ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τρεῖς παρατηρήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ βοηθήσουν, ὅπωςδὴποτε τὸν συγγραφέα τοῦ παρόντος ἔργου εἰς τὰς περαιτέρω ἐρεῦνας του ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου.

Πρῶτον, ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τῆς κοινότητος θὰ διαφωτισθῇ πληρέστερον, ἐάν, ἐιδικώτερον ὡς πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Δαλματίας Βενέδικτον Κραλιδὴν (Kraljević), καταγόμενον ἐκ Μπάλτζης, ληφθῶν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐκτενέστερα βιογραφικὰ καὶ ἄλλα περὶ αὐτοῦ στοιχεῖα, τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸν β' τόμον τῆς Ἱστορίας τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Dj. Slijepčević (σ. 573-591), ὡς καὶ ὁρισμένα προσωπικὰ αὐτοῦ ἀντικείμενα, ἐκτεθειμένα εἰς τὸ μουσεῖον τῆς μητροπόλεως Δαλματίας εἰς Šibenik, τὰ ὁποῖα εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδω πρὸ ἑτῶν εἰς ἐπιτόπιον ἐρευνᾶν μου εἰς Δαλματίαν, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ νῦν μητροπολίτου Δαλματίας Στεφάνου.

Δεύτερον, η πληροφορία του συγγραφέως (σ.18), ότι το χωρίον ήρίθειαι ἄνω τῶν 4.000 κατοίκων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἐλέγχεται ἀνακριβῆς, διότι, συμφώνως πρὸς ἀπογραφὰν τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας Θεσσαλονίκης τοῦ 1911, πρωτοβουλία τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ἡ Μπάλτζα εἶχε, τὸ 1911, 446 οἰκίας, 996 ἄρρενας καὶ 979 θήλειες, σύνολον δηλαδὴ κατοίκων 1975 (βλ. 'Ιστορικὸν Ἀρχεῖον Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, Φάκελ. 936).

Τέλος, ἀξιόπιστον ἀρχεῖακὸν ὕλικὸν περὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου τὰ χωρία: Μπάλτζα, Μπαλάφτσα, Δαοῦτ-Μπαλῆ, Νεοχωροῦδα, Γραδεμπόριον, Ἀσβεστοχώρι, Δουδουλάρ, Λιγκοβάνη καὶ Σωχός, ἀπόκειται εἰς τοὺς φακέλους 537, 538, 539β, 539δ, 540β, 541α, 543, 933, 934, 1050, 1051, 1052, 1056 καὶ 1057 τοῦ προμνημονευθέντος ἀρχείου, τὸ ὅποῖον ἀξιοποιούμενον θὰ διεφώτιζεν ἐπὶ πλεόν τὴν κοινοτικὴν, τὴν ἐκκλησιαστικὴν, τὴν ἐκπαιδευτικὴν καὶ τὴν ἐν γένει ἐθνικὴν κατάστασιν τοῦ νευραλγικοῦ τούτου γεωγραφικοῦ διαμερίσματος τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸ β' ἡμῖς τοῦ 19ου αἰῶνος μέχρι τῶν βαλκανικῶν πολέμων.

Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἵμου

ΛΘΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΛΟΣ

Γ. Καφαντζίη - Θ. Τενεκετζή, 'Η ἱστορία τῆς Ἡρακλείας Νομοῦ Σερρών καὶ Λαογραφικὰ Ἡρακλείας, Σέρρες 1973, σελ. 297.

Ὅπως ἡ «Ἱστορία τῆς Μπάλτζας» τοῦ Δ. Καμπασκάλη, οὕτω καὶ ἡ «Ἱστορία τῆς Ἡρακλείας» τῶν Γ. Καφαντζίη - Θ. Τενεκετζή ἐρχεται νὰ πληρώσῃ κενὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐλληνικῶν πόλεων καὶ κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας κατὰ τὴν περίοδον τῆς τουρκοκρατίας. Ἐν προκειμένῳ, δίδεται συνολικὴ καὶ ὅσον τὸ δυνατόν πληρεστέρα εἰκὼν τῆς ἱστορίας εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐργασίας (σ. 9-248) καὶ τοῦ λαογραφικοῦ πλοῦτος εἰς τὸ δεύτερον μέρος αὐτῆς (σ. 249-297) τῆς ζωντανῆς ἐπὶ τουρκοκρατίας ἐλληνικῆς κοινότητος Τζιουμαγιάς (νῦν Ἡρακλείας), τοῦ κατὰ Δεμίρ-Ἰσάρ εἰς τὸ σαντζάκιον Σερρών.

Θὰ ἐξάρῳ τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τῆς ἐργασίας, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν κοινοτικὴν, τὴν ἐκπαιδευτικὴν, τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν κατάστασιν τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος Τζιουμαγιάς ἐπὶ τουρκοκρατίας, τὰ ὅποια, ἐξ ἄλλου, εἶναι καὶ τὰ πλεόν ἐνδιαφέροντα. Τὸ δεύτερον μέρος συγγραφέν ὑπὸ τοῦ Θ. Τενεκετζή, δὲν θὰ μὲ ἀπασχολήσῃ λόγῳ ἀναρμοδιότητος.

Κοινότης Τζιουμαγιάς. Μέχρι τοῦ 1894 τὸ ἐλληνοβλαχικὸν στοιχεῖον Τζιουμαγιάς, ἐγκατασταθὲν ἐκεῖ περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος ἐκ Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ Ἡπείρου, ἦτο διηρημένον εἰς δύο συνοικισμοὺς, ἀνταγωνιζομένους ὁ εἰς τὸν ἄλλον, τὸν Αὐγουστον ὅμως τοῦ 1894 διὰ τοῦ «Κανονισμοῦ τῆς ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Δζουμαγιάς-Βαϊρακλή», ἐπικυρωθέντος ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπῆλθεν ἡ συνένωσις τῶν δύο τούτων συνοικισμῶν μὲ λίαν θετικὰ ἀποτελέσματα διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ αὐτόθι ἐλληνικοῦ στοιχείου. Τὸ κείμενον τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου κανονισμοῦ δημοσιεύεται τὸ πρῶτον εἰς τὴν παρούσαν ἐργασίαν, ὥς μία μοναδικὴ πηγὴ διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐλληνισμοῦ τῆς περιοχῆς αὐτῆς (σ. 81-88), ὅπως οὗτος προβάλλει μέσῳ τοῦ κοινοτικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος τῆς περιόδου αὐτῆς. Ὁ κανονισμὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ 9 ἄρθρα, ὑπογραφόμενα ἀπὸ 68 ἀντιπροσώπους, αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ὁποίων βεβαιοῦνται ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Μελενίκου Κωνσταντίνου (1894-1899). Ἡ σημασία τῆς ἰδρύσεως τῆς νέας κοινότητος Τζιουμαγιάς, μὲ ἕνα κανονισμὸν ἀνατακρινόμενον εἰς τὰς τότε περιστάσεις, ὑπῆρξε μεγάλῃς σπουδαιότητος διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ἰδίῳ τῶν ξένων προπαγανδῶν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν.